E totul în ordine cu tine?

E totul în ordine cu tine?

Totul în ordine? Americanul întreabă simplu: „okay?“ şi scrie prescurtat: „o.k.“. Cu siguranţă, ai auzit şi tu de multe ori această expresie, căci cuvântul nu se foloseşte numai în Statele Unite, ci şi în multe alte ţări. Te-ai întrebat vreodată de unde vine această expresie cu prescurtare specifică o.k.? Nu este chiar aşa de simplu să răspunzi la această întrebare. Există mai multe explicaţii despre cum a luat naştere acest „okay“.

Doresc să povestesc aici cea mai verosimilă istorie a genezei acestui cuvânt. Oricum, un cuvânt englezesc, care să sune aşa, nu există. De asemenea, în dicţionarele foarte vechi, precum şi în scrierile limbii engleze nu se poate găsi acest cuvânt. El a apărut prima dată în Statele Unite, nu în Anglia sau în posesiunile engleze. Prin urmare, acest cuvânt nu poate fi mai vechi decât S.U.A., iar Statele Unite există ca stat din 4 iulie 1776, când s-a despărţit de Anglia prin renumita declaraţie de independenţă. Probabil, această expresie deosebită a fost folosită pentru prima oară în timpul războiului american de independenţă şi a fost folosită fără nici o intenţie şi totuşi într-un mod foarte original de către un ofiţer german.

Acel german nu a fost nimeni altul decât cunoscutul general Friedrich Wilhelm von Steuben (17301794). Înainte de a deveni general, a avut o viaţă agitată. Ca fiu al unui ofiţer prusac, o mare parte din copilăria lui a fost nevoit să o petreacă în tabăra de companie. La vârsta de 17 ani s-a înrolat în armata prusacă şi curând a devenit sublocotenent, luptând curajos în bătăliile războiului de şapte ani. Curând după aceea, Frederic cel Mare l-a adus ca aghiotant în statul său major. Mai târziu, îl vedem ca mareşal al curţii prinţului de Hohenzollern-Hechingen, iar în cele din urmă drept colonel în armata din Baden. Curând însă s-a scârbit de intrigile de curte, şi mai ales propria lui nelinişte l-a împins la noi acţiuni. În felul acesta a urmat sfatul unor prieteni, înalţi politicieni, şi a călătorit peste marele ocean spre America de Nord, ţara viitorului, care tocmai lepăda dominaţia Angliei, pregătindu-se pentru lupte grele. Steuben a fost omul de care America a avut nevoie mai mult decât de praful de puşcă şi tunuri.

Poliţia americană era indisciplinată, decăzută, fără nici o pregătire. Ofiţerii ei nu cunoşteau nici tactica, nici strategia de luptă. Pe timp îndelungat nu puteau ţine piept trupelor engleze care atacau, acestea fiind solidare şi bine instruite. Steuben însă, care în anul 1778 a fost numit inspectorul general al armatei de către Congresul S.U.A., a făcut ordine temeinică. El a elaborat instrucţiuni practice pentru serviciul de instruire şi a avut grijă ca aceste instrucţiuni să fie şi executate. Chiar în calitate de conducător activ de trupe a câştigat rapid succese importante. După ce independenţa a fost asigurată şi pacea a fost încheiată, la recomandarea primului preşedinte George Washington, pentru meritele avute faţă de Statele Unite ale Americii, Congresul i-a acordat o importantă proprietate de pământ împreună cu o pensie substanţială. Şi astăzi încă, în luna septembrie a fiecărui an, societatea germano-americană „Steuben“ face cunoscuta paradă Steuben în New York.

Însă cum se face că expresia „okay“ i se atribuie generalului Steuben? Steuben a fost un soldat de ispravă, însă când a mers la vârsta de 57 de ani în America, nu a mai avut chef să înveţe limba engleză. Totuşi, silit de împrejurări, a trebuit să-şi însuşească cele mai importante cuvinte, cu toate că i-a venit foarte greu. Îndeosebi ortografia lui se orienta mai mult după fonetica germană. Subalternii săi trebuiau uneori să ghicească despre ce era vorba, ceea ce de multe ori era şi un motiv de haz. În felul acesta s-au răspândit cu repeziciune printre soldaţii americani cele mai noi greşeli gramaticale ale şefului lor. Documentele oficiale, pe care le avea de controlat şi semnat, trebuiau să poarte însemnarea „all correct: Steuben“, ceea ce însemna „perfect, în regulă: Steuben“. Ca de obicei, generalul Steuben a transcris pronunţia engleză în ortografia germană şi a scris, în loc de prescurtarea „a.c.“ pentru „all correct“, simplu „o.k.“. Soldaţii săi au găsit această prescurtare foarte hazlie şi aşa a ajuns „okay-ul“ foarte curând de pomină, rămânând până în zilele noastre.

Acum, te rog, aruncă din nou o privire asupra titlului. Cum îţi merge? Este totul „okay“, totul în ordine? Nu, nu mă refer la exteriorul tău, ci la omul dinăuntru. Spui: „La mine, totul este okay. M-am orientat totdeauna după cele zece porunci, n-am furat niciodată şi n-am nici o crimă pe conştiinţă.“ Ei, poate fi adevărat, dar cum stai de pildă cu porunca a noua? Încă n-ai spus niciodată vreun neadevăr? Sau cum stau lucrurile cu prima poruncă: „Să iubeşti pe Dumnezeul tău din toată inima ta“...? Nu-i aşa că examinat la lumină trebuie să recunoşti că la tine nu este totul în ordine cum ar trebui să fie? Şi dacă eşti foarte sincer, îţi aduci aminte şi mai bine cât ai necinstit sfintele porunci ale lui Dumnezeu!

Dar să presupunem că în toată viaţa ta ai păcătuit numai o singură dată faţă de porunca dumnezeiască; să zicem că ai spus numai o singură dată o minciună, ceea ce este tot aşa de rău, de parcă ai spune adevărul pe jumătate. Pentru aceasta eşti supus întregii judecăţi a sfântului Dumnezeu, căci El mărturiseşte în Cuvântul Său: „Căci, cine păzeşte toată Legea şi greşeşte într-o singură poruncă, se face vinovat de toate“ (Iacov 2:10). Atunci vei avea pe buze întrebarea: „Cine va putea sta în faţa lui Dumnezeu şi cine va putea intra în cer?“ Această întrebare este uşor de înţeles. Ea face destul de clar cât de tristă şi deznădăjduită este situaţia întregului neam omenesc. Dar în fraza de mai sus, un cuvânt este fals. Corect ar trebui spus: Această întrebare face destul de clar cât de tristă şi deznădăjduită ar fi situaţia întregului neam omenesc, dacă Dumnezeu nu ar avea o evanghelie, o veste bună atât pentru omenire, cât şi pentru tine. Această veste se numeşte: Dumnezeu te iubeşte! Dumnezeu te caută! Da, Dumnezeu L-a dat pe Acela, pe care Îl iubea nespus de mult, pe Acela care nu a călcat nici o poruncă şi care nu a făcut nici un păcat: Isus Hristos, Fiul Său. Judecata, care o meritai tu, a fost executată asupra Lui. Oh, minune a harului: Domnul Isus S-a lăsat răstignit pe cruce, de bunăvoie, din dragoste pentru Tatăl Său şi din dragoste pentru tine!

Nu este aceasta o veste bună pentru un suflet condamnat la moarte, când un altul îşi asumă vina, iar el este graţiat? Această graţiere însă nu o primeşti automat. Prin poarta strâmtă nu poţi mărşălui în coloană. Pe aici trebuie să se treacă unul câte unul. De aceea hotărăşte-te! De tine este vorba! Domnul Isus Hristos îţi spune: „...cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis, are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă“ (Ioan 5:24). O, de ai asculta de Cuvântul Său şi de i-ai da crezare! Atunci într-adevăr totul va fi „okay“, totul va fi în ordine cu tine!